

Remek!

Kiadó: Universal Hungary

Részlet a könyvből:

1. „Aznap, amikor tollat és egy feltűnően kevés lapú füzetet vettem a kezembe, volt vagy negyven fok. Minden ember a strandon izzadt, elmenekült a városból, esetleg valami egzotikus országban nyaralt. A szüleim is leléptek kb. reggel nyolckor. Azt mondták, nem bírják ezt a kánikulát, így víz mellett töltik a napot. A bátyám az új barátnőjét vitte el valami plázába, ahol kifogástalan a klímaberendezés, mert a lánynak ilyen hőségben lefolyik a sminkje. Én meg itthon maradtam egyedül, és úgy éreztem eljött az én időm! Leültem, hogy elkezdjem írni a forgatókönyvemet. Persze akkor még nem sejtettem, hogy már megint nem lesz semmi a szuperprodukcióból, de tele energiával és lelkesedéssel nekivettem magam a fehér papír teleírásának. Igen ám, csak minden gondolatom egyre távolabb került az eredeti ötlettől és egy óra múlva még mindig üres lap volt előttem. Lelkesedtem volna én tovább is, csak hát nagyon melegem volt, ezért kibontottam egy jéghideg kólát és bekapcsoltam a tévét. Hamarosan rájöttem, hogy ma sem váltom meg a világot, bár majdnem minden nap így ébredtem. Már bántam is egy picit, hogy nem tartottam anyuékkal, mégis kellemesebb lenne valahol úszkálni. Igen, bizonyára. De én nem is szeretem a strandokat, se a napot, se a nyarat és igazából ezért maradok mindig itthon. Képtelen vagyok felfogni, hogy mi a jó abban, ha rengeteg ember egy vízben van. Ilyenkor eszembe jutnak a kisgyerekek, akik olykor belepisilnek a vízbe. Hát igen. Ezért nem járok strandra. Mondjuk a tengerpart, vagy egy tó már kellemesebb, mint egy olyan kis medence tele emberrel, de mint említettem nem szeretem magát a napsütést sem. Úgyhogy nekem ebben a nyár dologban semmi se jó, ráadásul ilyen melegben még írni sem lehet. Eszembe jutott már az is, hogy nem a meleg tehet arról, hogy nem tudok írni, hanem egyszerűen nincs se tehetségem, se fantáziám. Ah, ugyan, ezt a gondolatot gyorsan elhesegettem, mert vannak tények és én állítom, hogy forgatókönyvírónak születtem. Jó, még egy sem készült el, igazából még egyet sem kezdtem el, de van egy csomó jó ötletem, amiért kapkodnának a filmesek. Na meg vannak a tények mellett álmok is, és lehet, hogy néha összekeverem a két fogalmat. Szerintem nincs abban semmi rossz, ha az ember álmodozik. Ez egyáltalán nem baj. A baj akkor kezdődik, ha az az ember tizenkilenc éves, lány, és a filmekben kívül az égvilágon semmi nem érdekli. A film a mindenem. Nyár elején elhatároztam, hogy a kezembe veszem az életemet és keresek magamnak valami nyári munkát.

Igen így ébredtem, ezzel az elhatározással. Miközben reggeliztem, megemlítettem Anyunak, aki rettentő furcsán nézett rám. Valahogy így zajlott ez a párbeszéd:

– Anyu, rengeteget gondolkodtam. Ma elmegyek és keresek magamnak nyári munkát.

Anyu sokáig nézett, majd így szólt:

– Milyen munkát?

– Nem tudom – feleltem -, de ezentúl önálló leszek. Ahogy ezt kimondtam, visszafojtott nevetést, amolyan sunyi kuncogást hallottam magam mögött. Természetesen Mike volt, a bátyám, aki miután hátrafordultam már bátran és jóízűen nevetett. Imádom a bátyámat, sőt az egész családomat fanatikusan szeretem, de jó testvérekhez híven mindig szívatjuk egymást.

– Hát te meg min röhögsz, hülyegyerek? – kérdeztem ingerülten.

– Mit csinálsz te? Önálló leszel?

Igazság szerint némi gúnyt véltem felfedezni a hangjában.

– Igen az! Ma elmegyek és keresek munkát – Ezzel kihúztam magam és elmentem készülődni.

Mike jófej volt, bár néha az agyamra tudott menni. Nem, igazából nem néha, hanem szinte mindig. Neki mindig rengeteg barátja és haverja volt. Mindig felszedte a lány osztálytársaimat, aztán persze mindig nekem kellett kirúgnom őket, mert Mike soha nem tudott korrektül szakítani. Én meg a hülye kishúga voltam, akit senki nem vett észre. Aztán tizenhat év körül egyszerre érdeklődni kezdtek utánam a haverjai, így azóta jó az összhang közöttünk. Kicsinek nem bírtam annyira, de szerintem kevés fiú-lány testvér jön ki egymással kiskorban. Mondjuk a mai napig a falra tudok mászni tőle, meg a hülye stílusától. Ő számítógépes suliba jár, hamarosan végez. Hihetetlennek tartottam, hogy vannak emberek, akik a gimnázium után elmennek ilyen computerbuzi képzőbe, de arra sose számítottam, hogy a bátyám is ilyen. Mentségére legyen, hogy jól néz ki, máskülönben letagadnám. Egészen addig jól kijövünk, amíg le nem ülök a gépe elé, mondjuk internetezni. Akkor szokott velem úgy ordítani, hogy remeg a fal. Én is hibás vagyok, mert nem értek hozzá, és össze-vissza nyomkodok, meg letöltök mindent, aztán meg totál vírusos lesz mindig a gép. De ez a reakció teljesen érthető, neki ez a szenvedélye. Én is ordítok vele, ha összekeveri a dvd-imet. Ez afféle mánia. Mindenbe belenéz, aztán nem a saját dobozába rakja vissza a lemezt, én meg kitépem a hajamat. Így vagyunk mi jó testvérek. Az ő szobájában van a számítógép, az enyémben a házimozi, és ha egymás nélkül lépjük át a másik küszöbét, na akkor zeng a környék.

Kicsíptem magam és elindultam munkát keresni. Persze mielőtt eljöttem volna Anyu adott pénzt, hogy legyen nálam. Viszont kikötöttem, hogy aznap utoljára, hisz úgy gondoltam, másnap már dolgozó ember leszek. Azt nem tudom, hogy a fizetést hogy képzeltem, biztos azt hittem, már első nap kapok. Beültem a kisautóba és elindultam. Marha klassz dolog, ha az embernek van kocsija és bármikor elindulhat. Tavasszal kaptam meg az autót, ez régen Anyué volt, de ő kapott egy újat. Már egy éve volt jogsim, és amúgy is mindig Anyuét vittem el, egész hozzám nőtt már; kis kétajtós. Olyan jó volt megkapni, állandóan lemostam, takarítottam, hisz akkor már az enyém volt papíron is. Mondjuk, amikor Anyu a vadi új kocsijával megállt mellette, akkor elgondolkoztam rajta, hogy persze, hozzám nőtt a kiskocsi, de mellette az a szép autó is hamar hozzám nőne. Végül maradtam a kis roncsnál, és minden nap lemostam. Gondoltam olyan vagány lesz majd, ha valaki felhív, hogy menjek el valahova, lemondok és lazán hozzáteszem, hogy bocs, most épp mosom a kocsimat. Aztán rájöttem, hogy nincsenek barátaim, úgyhogy ezt nem mondhatom senkinek. Helyette inkább megkértem Mike-ot, hogyha őt hívják a haverjai, feltétlenül mondja, hogy a húga mossa a saját kocsiját. Így jobban éreztem magam.

Ez a barát dolog érdekes, mert nekem tényleg nincsenek. Van a bátyám, aki nekem a legjobb barátom, meg van az ő társasága. Meg ugye van a pasim, az egyetlen szerelmem, aki most nem aktuális, merthogy nem tölti itthon a nyarat. Emlékszem, ültünk egy kávézóban, épp valami roppant érdekes dolgot meséltem neki, de nem is figyelt rám. Majd felnézett és közölte, egy hét múlva elutazik, augusztus végén itt lesz. Néztem rá okosan, majd bután, lenyeltem a kortyot, ami már vagy három perce a számban volt, pont mióta közölte a szerelmem, hogy az egész rohadt nyarat egyedül töltöm. Nickkel két éve jártam, nagyon szerettem, ő is nagyon szeretett, de ez nem számít, mert ha eszembe jut, hogy itt hagyott a nyárra, még mindig kétszáz lesz a vérnyomásom. Kiderült, hogy valami hülye rokonuk meghívta őket, mármint Nickket, az anyját meg az apját Amerikába, és igazából oda nem érdemes két hétre menni. Volt sírás rendesen a búcsúnál. Átmentem hozzájuk és mivel rendes, szeretetreméltó lány vagyok, felajánlottam, hogy majd én kiviszem őket a reptérre, mindannyiukat, az egész kis csapatot. Szóval az anyját meg az apját benyomtam hátra a csomagokkal, mi meg Nickkel szótlánul elől utaztunk. A búcsúzás nagyon nehézre sikeredett, hiszen olyan búcsúcsókot kellett adnom Nicknek, hogy három hónapig kitarson, aztán úgy elkezdtem bögni hangosan a reptéren, hogy nem kaptam levegőt. Nick átölelt, csitítgatott miközben bömböltem és toporzékoltam. Majd kinyitottam a

szemem és megláttam, hogy a leendő anyósom és apósom hogy néz rám. Összeszedtem magam és elengedtem őket.

Napi e-mail kapcsolatban maradtunk, de már nagyon hiányzott. Persze Mike rögtön felajánlotta, hogy elvisz mindenfelé, dehát pont összeszedett valami új nőt. Szerinte bomba jó, szerintem csak egy ugyanolyan felfújtt szőke, mint a többi, de Mike dolga. Szóval itt maradtam nyárra a pasim nélkül. Sebjaj, gondoltam úgyszólván úton vagyok, hogy kezembe vegyem a sorsom. Megálltam az egyik plázánál, és nem is tudom miért, de pont a mozi felé vettem az irányt. Szeretettel fogadták a munkára irányuló kérést, ami úgy hangzott a számból: – Nekem oly mindegy, csak filmek közelében lehessek. – Na, gondoltam, nem is nehéz munkát találni. Mikor elmondták, hogy én ülnék a kasszában, vettem egy gyors fordulatot és ezerrel tűztem ki a plázából. Mit gondoltak ezek? Az, hogy filmek közelében, az nem azt jelenti, hogy közel a helyhez, ahol az emberek nézik a filmet és én meg nem. Hihetetlen!

A következő két napom ugyanilyen érdekes volt, plázából plázába rohangáltam, kis moziból nagy moziba, sehol se kaptam értelmes munkát. Mindemellett megdőlt az "önálló lettem" elméletem is, hisz kellett pénz tankolni, meg azért napközben munkaügyben mentem a moziba, este viszont szórakozni, és az is költséges. Szóval mondtam Anyunak, hogy ez a pénz csak kölcsönbe kell, majd visszaadom, de annyit mondott, hogy nem vagyok normális. Úgy döntöttem, hogy befejezem és a negyedik nap már nem indulok el, akkor se leszek pénztáros. Mint minden reggel, leültem a konyhába és elfogyasztottam a kávémat. Rágyújtottam egy cigire és hamarosan Anyu is csatlakozott hozzám. A házban csak a konyhában lehet dohányozni, meg az én szobámban. Ezt a két nemdohányzó férfi, Apu és Mike kötötte ki. Apu nem cigizett, ezt megértem, ő az apám, soha nem kértem meg, hogy dohányozhassak a házban máshol, de Mike-ot mindig szívattam. Rendszerint befüstöltem a szobájába, de minden alkalom után egyre idegesebb lett, majd eltörte a gyűrűsujjam. Azóta teljesen kibékültem ezzel a "konyhába száműzetés" dologgal. Anyuval ültünk és cigiztünk, mikor megkérdezte:

– Kicsim, tegnap se találtál semmit?

– Nem Anyu. Semmit. Be fogok golyózni, ha egész nyáron itthon ülök – feleltem szomorúan.

– Tegnap ezt dobták be a postaládába – ezzel elővett egy lapot, széthajtotta és elém tolta. Piros alapon fekete betűkkel ez állt rajta: "Megnyílt! Videotéka, DVD kölcsönző!" – Iratkozzak be? – néztem kérdően Anyura.

– Jaj nem! Olvasd végig, itt van: "Munkatársakat keresnek!" Néztem egy darabig, majd leesett, hogy erre nem is gondoltam. Hát persze, videotéka. Moziról mozira jártam, mikor sokkal jobb, ha videotékában dolgozok. Viccelnek? Egész nap filmeket nézek, sőt, más emberek kikérik a véleményemet filmekről és ezért még fizetnek is. Plusz, szabadidőmben még a forgatókönyvemen is dolgozhatok.

– Anyu, szuper vagy! – Ezzel egy hatalmas pusztát nyomtam az arcára. – Rohanok készülődni. Hol is van ez? – kérdeztem, miközben lenyeltem az utolsó korty kávémat.

– Innen hat buszmegálló – mondta.

Felrohantam a lépcsőn és annyira örültem, hogy Mike-nak is el akartam mesélni a jó hírt, így kopogás nélkül berontottam a szobájába. Rosszul tettem. Nem volt egyedül. Ott aludt mellette a Barbie baba, ráadásul amekkora robajjal érkeztem, Mike rögtön felriadt. Halkan szóltam:

– Majd inkább később. Puszi – és ezzel visszacsuktam az ajtót, de természetesen utánam jött és örültem neki, hogy az édes drága bátyámon ezúttal alsónadrág is van.

– Mi a frászt keres ez itt? Anyuék tudják? – estem neki rögtön.

– Nem tudják, de szerintem észreveszik majd, ha elköszön. Mi a fene bajod van? Miért nem kopogtál? – kérdezte.

– Honnan tudhattam volna, hogy egy újabb prototípus van itt? És ha van eszed, bezárod

az ajtót. Na mentem – elindultam a szobám felé.

– Várj! – kiáltott utánam – Miért jöttél be?

– Már elfelejtettem! – szóltam, majd elmentem zuhanyozni. Már ki is festettem magam, mikor hallottam, hogy nyílik Mike ajtaja. Gondoltam Mike jön és kedves lesz velem, mert nem esett jól, ahogy beszélt velem, és bár senkit nem érdekelt, de meg voltam sértődve. Helyette a barátnője ment el zuhanyozni. Remek, takaríthatom ki ma az egészet. Már majdnem beszálltam a kocsimba, amikor Mike az ablakból utánam ordított.

– Pszt! Linda!

– Mi van? – néztem fel.

– Telefonod van – mondta.

– Ki az?

– Nick!

Becsaptam a kocsiajtót és futottam volna be, amikor Mike újra:

– Pszt! Linda!

– Mi van? – Vicceltem! Nincs telefonod, de máskor kopogj! – mondta nevetve.

– Bazd meg! – most már én is mosolyogtam. – Ezért ma este ágyat húzok nálad! – nevettem, majd beültem a kocsiba.

Mike még mindig az ablakban állt, mosolygott, majd felemelte a középső ujját és bemutatott. Nem nagyon szerette, ha kritizálok az épp aktuális barátnőjét. Persze miután szakít velük, mindig jól kinevetjük őket, de amíg jár velük, addig az tilos. Jobban esett volna, ha Mike-nak nincs barátnője, mert marhára egyedül éreztem magam, igazából szerencsétlennek. És erről az egészről Nick tehet. Hogy mehetett el? Lassan megérkezik a filmmagazin, amit feladott. Mániám a filmes- és mozimagazinok gyűjtése és amerikai még nincs, szóval legalább ezért megérte, hogy kiment. Csak most már jöhetne visszafele! Dög unalmas a nyár. Amúgy is az, de így főleg. Megérkeztem a videotékához, útközben majdnem elütöttem egy biciklist. Még jó, hogy nem történt semmi vész, csak megijedtem, ezért rádudáltam, így ő ijedt meg és elesett. Szerencsére nem alám zuhant, hanem a járda felé. Bementem a kölcsönzőbe, pár ember pakolászott, rakták ki a polcokra a filmeket. Körbenéztem, láttam négy számítógépet is. Barátságos hely volt, tetszett. A pultban állt egy lány, látszott rajta, hogy nem odavaló, amolyan buta feje volt és ezzel a tekintettel nézett rám is.

– Segíthetek? – kérdezte, mert elég szerencsétlenül álltam az ajtóban.

– Igen, köszönöm. Én állás ügyben jöttem – feleltem zavartan, mert fogalmam sem volt, hogy ilyenkor mit kell mondani.

Életemben nem dolgoztam még, nem is volt rá szükségem soha. Anyu mindig finanszírozta a szórakozásaimat. Valójában csak azért erőlködtem ezzel a munkadologgal, mert előttem volt egy egész nyár, amit tudtam, hogy teljesen egyedül töltök, és mielőtt bekattannék a szobámban, jobbnak láttam, ha csinállok valamit. Ráadásul nem a legolcsóbb hobbit választottam magamnak, folyamatosan dvd-ket vásárolok és moziban ülök. Eddig általában Nick is csatlakozott hozzám, de így, hogy lepattant, a kezembe vettem a sorsomat. Lehet, hogy az eddigiek alapján egy unalmas ember vagyok, de én inkább a szerencsétlen szót érzem találóbbnak. Egészen kis korom óta imádom a filmeket, de maga a színészet sose vonzott.

Én mindig valami olyat akartam csinálni, ami a vásznon nem látszik, mégsem jön létre nélküle a film. Rendező, producer... Majd rájöttem: forgatókönyvíró! – igen, ez a nekem való munka. Ez tizenhárom éves koromban jött, mondhatnám, akkor világosodtam meg. Na igen, azóta nem kezdtem még el egy darabot sem, de mint említettem, sok ötletem van. Csak olyan nehéz elkezdeni. Fiatal vagyok még, van időm, és ahogy átvesszem majd a díjakat...!!! Ja, a köszönőbeszédet már tudom, a díjat már a kezemben érzem, csak még munkám nincs, amiért ezt kapom. Pillanatok alatt vissza kellett térnem a valóságba, a fekete hosszú estélyi helyett újra farmerban voltam, az Oscar-díj helyett slusszkulcs volt a kezemben és álltam a videotékában. A lány felfogta, amit mondtam neki, szerintem

annyira ostoba volt, hogy először az “Állásügyben” című filmen gondolkozott, hogy az melyik lehet, majd leesett neki, hogy én tényleg az állás miatt jöttem. Unalmasan rámnézett, majd az egyik pakoló fiúhoz fordult:

– Tom, téged keresnek.

Na, ezt nem nagyon értettem, én nem kerestem Tomot, én nem is ismertem semmilyen Tomot, de Tom csak közeledett és nyújtotta a kezét kézfogásra. Így történt, hogy kezet fogtam Tommal és bemutatkoztam:

– Linda vagyok. Állás ügyben jöttem.

– Rendben – felelte Tom, majd feltett egy csomó hülye kérdést, mint például suliba járok-e, meg ilyenek.

Közöltem, hogy nekem nyári munka kell, meg hogy nem járok suliba, mert épp nyár van. Nem szeretem az iskola témát, mindig is kerültem, ha szóba jött, akkor sem beszéltem róla. Mellesleg Tom volt a főnök és még mellékesebben huszonöt éves volt, így még jobban tetszett a hely. Sok fiatal, sok film között; nem hangzott rosszul. Csak az a lány a pultban, na azt nem tudtam hova rakni. Beszélgettem Tommal, főleg a filmekről, bár véleményem szerint szar ízlése volt, de szerettem volna az állást, így nevettem azon, amin ő is. Valójában rendes volt, mondta, hogy semmi akadály, dolgozhatok. Elvette az igazolványom, kiírt belőle mindent, majd hozzátette, hogy ez a kölcsönző most nyílt, így a fizetésem nem lenne valami magas. Le se szartam a fizetést, nem is érdekelt, álltam és minden oldalról filmek vettek körül. Aláírtam a papírokat, kaptam egy kulcskarikát, majd egy gyors számítógépes tanfolyam következett.

A mai világban amúgy is minden a számítógépekről szól, eszembe jutott, hogy figyelhettem volna jobban informatika órán, vagy legalább néha meghallgathattam volna, hogy Mike mit magyaráz ezekről a kütyükről. A pultban volt két elég profi gép, ami arra kellett, hogy a kiadott és visszahozott filmeket regisztrálja, meg ha valaki új tagságot nyit, akkor bevinni minden adatát. Ez még nem jelentett volna gondot, hisz csak bepötyögtem a tagsági számát és már ki is adta, hogy melyik film van az illetőnél, és mennyit fizessen. Ez eddig gyerekjáték, a probléma a másik négy gépnél lesz, hisz a környék kölykei valószínűleg ide akarnak járni internetezni és a pultban levő gép számolni fogja azt is. Plusz egy feladat. Lehet, hogy ez így pofonegyszerűnek tűnik, de nekem akkor sok információnak bizonyult hirtelen. Szóval tettem az okosat, bólogattam mindenre, közben meg arra gondoltam, hogy ha egyedül leszek, majd hívom Mike-ot erősítésnek. Szóval megbeszéltük, hogy másnap reggel kilenckor nyitok. Rendkívül boldog voltam, szuper hely. Filmek, internet, nem is kell ennél több. Ha itt töltöm az egész nyaram egyedül, akkor még a forgatókönyvemet is elkezdem, sőt itt még annyi időm is lesz, hogy akár még be is fejezhetem és akkor majd felkérnek, hogy írjak még; és az Oscar-díj. Túl messzire mentem. Tom mondhatott valamit, amire nem figyeltem, mert már megint elkalandoztam, ő pedig választ várt. De ciki, alig negyven perce dolgoztam ott hivatalosan és már le is szartam a főnököm.

– Ne haragudj, elbambultam – mondtam zavartan.

– Csak azt mondtam, hogy lesz egy kollégád is – ismételte meg. Megállt bennem az ütő. Riadtan a pultban álló, nagymellű nőre néztem, aki valami borzalmasan primitív módon vihogott, egy buta vígjátékot nézve.

– Ó??? – kérdeztem és abban a pillanatban rájöttem, hogy nincsenek tökéletes dolgok a világon. Tom is odanézett, majd odaordított:

– Ne röhögjé’ má’ ilyen idiotán! – majd újra rendes hangnemben folytatta.

– Nem, ő a barátnóm! Fingja sincs a filmekről, sőt semmiről nincs, de jól néz ki. Nem? – majd ismét felé fordult és egy olyan “Hú de jó nőm van” mosoly jelent meg az arcán.

– És ki lesz a munkatársam? – érdeklődtem tovább, de Tom úgy válaszolt, hogy még mindig a barátnőjét stírolta.

– Tegnap felvettem egy srácot. Jasonnek hívják, olyan filmőrült típus. Hihetetlenül ért hozzá a srác.

Na ennél a mondatnál nekem végem lett. Filmőrült? Ért hozzá? Az nem lehet. És én? Én értek a legjobban a filmekhez. A rosszullet kerülgetett. Ez nem munkatárs. Ez vetélytárs! – Három napot együtt dolgoztok, kettőt-kettőt külön. Ezt beszéljétek meg egymással, nekem mindegy, de valaki mindig legyen itt. Reggel kilenctől este kilencig nyitva vagyunk. Úgy gondoltam, hogy amikor együtt dolgoztok, legyen valamelyikőtök délelőttös, a másik meg délutános. De felőlem itt lehetek mindig. Holnap nyitásra idejövök én is, és ezeket a részleteket megbeszéljük.

– Hát akkor holnap reggel kilencre itt vagyok. Köszönök mindent! – mondtam, bár el voltam keseredve.

– Nyuszifül, akkor mehetünk? – vinnyogta felénk Tom barátnője.

– Nem Kiscsillagom, ma még itt maradunk, holnaptól jönnek dolgozni – felelte nagyon kedvesen Tom. Valójában már nem is kedvesen mondta, hanem mintha egy fogyatékkal beszélne.

– De hát azt mondtad, hogy megyünk haza – nyávogott a lány.

– Igen Kiscicám, de mégsem. Hallgass el szépen és nézd a filmet, amíg kikísérem Lindát!

– felelte Tom ingerültebben.

– Ki az a Linda? – kérdezte a lány, de ez már nekem is sok volt. Ez olyan buta, hogy hihetetlen.

– Ó itt Linda. Holnaptól itt dolgozik – mondta Tom mosolyogva, de ez már nem az a mosoly volt.

– De miért nem dolgozik most? Azt mondtad, hogy hazamegyünk. Miért nem. – ezzel félbeszakadt a mondata, mert Tom kiakadt és elordította magát.

– Ha nem fogod be a pofád bazd meg, odamegyek és arcon rúglak!

A lány jéggé dermedt a pultban és bevallom őszintén, én is beszartam egy pillanatra, mert Tom mellettem állt, mikor ordítani kezdett és volt hangja rendesen. Nincs mese, ilyen az izomagyú Tom és nagymellű barátnője kapcsolata. Eszembe jutott, hogy ha Nick ordítana egyszer így rám, valószínű az lenne élete utolsó napja. Tom kikísért az ajtón. Még visszaneéztem a barátnőjére, hogy hogyan reagálta le az előbbi incidenst, de újra vihogott a nem is vicces filmen, látszólag már meg sem történt az előző kiabálás. Beültem az autómba, elindultam, de nem hazafelé mentem. Túl sok gondolatom volt, így megálltam egy kávézónál, magányosan üldögéltem és meredtem magam elé. Így kezdődött az egész. Az unalmas életemben változás történt, az egyhangú napjaimnak lehetőségük nyílt valami újra, valami nagyobb durranásra. Aztán lehet, hogy nem... Lehet, hogy ugyanolyan unalmas marad, csak egy kölcsönzőben folytatom azt, amit otthon tennék. Fogalmam sem volt.

2.

Hazaértem. Anyu nem volt otthon, elment fürdőruhát venni. Aput találtam meg elsőnek, focimeccset nézett a tévében.

– Szia Apu! – köszöntem, mire visszaköszönt, de le se vette a szemét a tévéről. Leültem mellé és néztem egy darabig én is.

Eszembe jutott Nick. Imádta a focit, miatta szerettem meg valamennyire én is ezt a sportot. Igen, ő focista szeretne lenni. Szerintem ezzel már elkésett, de ezt semmiféleképpen nem mondanám meg neki. Én úgy tudom, hogy a focisták, mármint azok az igazán nagyagyúk, már egész kiskoruktól kezdve játszanak. Mivel Nick szüleinek eszükbe se jutott beíratni őt edzésre, mikorra elhatározta, már tizenhat éves volt és szerintem az már késő. De ez az én véleményem. Az ő álma, nyugodtan kergesse, én meg kergetem a sajátomat. Mi Nick-kel igazán jól kijöttünk, nagy volt köztünk az egyetértés. Nekem gőzöm nem volt a fociról, csak annyi, hogy rengeteg jó pasi van különböző csapatokban, és ha egy ilyen igazán klassz férfi gólt lő, leveszi a mezét és úgy örül. Miután erre rájöttem, azért néztem a meccseket, hogy hány jó pasi vetkőzik le. Minél több gól, annál kevesebb mez. Nick meg nem igazán értett a filmekhez, pedig ahhoz

képeket, amennyit két év alatt megnéztem vele, még a neveket és a címeket se tudta megjegyezni. Mindig azt mondta: – Emlékszel arra, amit együtt láttunk? Amiben az a szőke nő játszott. Na, az tök jó film volt. – És akkor én tudjam, miről beszél. Bár én se vagyok jobb, én a focimeccsek után szoktam mondani, hogy a hosszú hajú jól játszott. Igen, mi megértjük egymást. Hisz nincs sok szőke színésznő és hosszú hajú focista. Nick focista akart és szerintem titkon még mindig az akar lenni. Olasz focista. Az már részletkérdés, hogy Nick nem olasz, de még távoli rokona sincs, aki az lenne. De nekem tetszett az ötlet. Jó lehet egy olasz focista barátnőjének lenni. Sokszor ültünk a szobámban és mikor teljes volt köztünk az összhang, valahogy így zajlott a beszélgetés:

– Forgatókönyvíró leszek Hollywoodban – mondtam, mire ő:

– Aha, én meg olasz focista Milánóban.

– Mikor átveszem az Oscar-t a legjobb forgatókönyvért, neked is megköszönöm! – feleltem, miközben a falamon levő filmplakátokat figyeltem.

– Aha, én meg mikor belövöm a győztes gólt a világbajnokságon, azt kiabálom majd: Lindaaaa! És a stadion minden szurkolója utánam: Lindaaa! – mondta, miközben a tévét nézte ahol nem meglepő; focimeccset adtak.

– Aha! – válaszoltam. – Kérsz inni?

– Igen – jött a válasz. Ezek voltak a mi álmaink.

Mindkettőnk gondolata picit máshol járt, illetve nagyon máshol, más kontinensen. Ott a szobámban egymás mellett ültünk, és bár vakon hittünk a saját hülyeségünkben, szeretttük egymást. Igen, de ez bármilyen szépen hangzik, ő elment Amerikába és én meg szarul éreztem magam. Feleszméltem és még mindig a focimeccset néztem, de Apuval.

– Képzeld Apa! – kezdtem. – Ssssss. Ez egy nagyon fontos meccs. Vesztésre áll a csapatom, ha nem nyerünk, kiestünk. Majd később megbeszéljük – felelte még mindig a tévét bámulva.

– Apa! Ez ismétlés, oda van írva az óra alá! Nyert a csapatod 3:1-re! Apu közelebb ment a tévéhez, észrevette az ismétlés feliratot, majd dűnnyögött valamit arról, hogy Anyu hova rakta a szemüvegét.

– Az más! – felelte ezúttal jókedvűen. – Akkor fel kell hívnom Billy-éket, mert ők is nagyon izgulnak. Mit akartál mondani?

– Hogy sikerült, kaptam munkát! – lelkesedtem.

– Miféle munkát? – kérdezte és akkor jutott eszembe, hogy neki még meg sem említettem, hogy egyáltalán szeretnék dolgozni.

– Hát, tudod nagyon unom magam és arra gondoltam, hogy tölthetném hasznosabban is az időmet, így felvettem egy videotékába dolgozni – szóltam büszkén.

Apu ráncolta a szemöldökét, nem nagyon tetszett neki a dolog, még mindig rettentően féltett.

– És az neked jó? – kérdezte furcsán.

– Persze, ez nekem nagyon jó. Egész nap filmeket bámulok és még pénzt is keresek. És itt van pár buszmegállónyira – válaszoltam.

– De hát van autód! – szólt rám.

– Tudom. A buszmegállót azért említettem, hogy tudd hol van – mondtam, bár nem is értettem miért gondolta, hogy busszal fogok járni.

– Jól van kicsim, örülök, ha örülsz. Most telefonálok egyet, mert Billyék fogadnak egymással – mondta Apu és a kezébe vette a telefonját. Billy a legjobb barátja volt időtlen idők óta.

– Rendes tőled – mondtam furcsán -, hogy szólsz a barátaidnak, hogy ismétlés meccsre fogadnak egymás közt.

– Nem, Billynek szólok, hogy emelje a tétet és fizet nekem egy sört! – nevetett Apu, majd tárcsázott.

Igen, Apu ilyen. Nála jobb fej szülőt kívánni se lehetne. Felmentem az emeletre, a felső szint csak a miénk volt Mike-kal, majd bekopogtam a szobájába és csak aztán nyitottam

be. Sehol senki. Visszamentem a saját szobámba, ledőltem az ágyra, és beraktam egy filmet magamnak, miközben folyamatosan járt az agyam. Kis idő múlva megérkezett Mike is, pechemre a hülye barátnőjével. Nekem aznapra túl sok volt a szőke nőkből. Nem akartam kommunikálni senkivel, de Mike benyitott hozzám.

– Csá hugi, mi újság? – kérdezte.

– Semmi extra, képzeld felvettek dolgozni egy videotékába. Állati jó hely – mondtam.

– Az jó, ügyes vagy. Később megbeszéljük, most megyek, mert Jenny kint vár a szobám előtt – felelte.

– Merre voltatok? – kérdeztem.

– Moziban voltunk! – mondta, de erre bedurrant az agyam.

– Moziban? És arra nem gondoltál, hogy van egy húgod, aki szarrá unja az agyát itthon? – förmedtem rá.

– Ne hisztizz már Lin! Háromszor láttad a filmet moziban! – védekezett.

Ha filmről van szó, nem ismerek tréfát, ezt ő is tudja. Ha Mike nélkülem megy moziba, akkor vagy szerelmes, vagy éppen szemét. Na most nem tudom, hogy ez a Jenny meddig akar a bátyámon lógni, de az tuti, hogy Mike nem szereti, szóval most csak szemétkedik. Jenny. Legalább van neve.

– Szemét vagy! – feleltem durván, mire ő legyintett egyet és kiment.

Ezzel azt akarta mondani, hogy ha lehiggadtam, visszajön. De nem hagytam abba, utána rohantam, kinyitottam az ajtót, és kiordítottam:

– Talán bocs, vagy valami! Hülye computerbuzi!

Bevágtam az ajtóm. Amúgy is idegbeteg voltam, nem tudom pontosan, hogy mitől, talán attól, hogy holnap milyen lesz, meg szarul esett, hogy Mike ennyire hanyagolt, meg a filmmagazinom sem érkezett meg Nicktől. Most, hogy a barátnője előtt lebuziztam Mike-ot, nem lenne okos dolog bemenni a szobájába, hogy megnézzem az e-mailemet. Ráadásul tudat alatt nagyon kiborított, hogy holnaptól munkatársa leszek valami Jasonnek, aki annyira ért a filmekhez. Szóval totál kibuktam és Anya még nem ért haza, hogy beszélgessek vele egy kicsit. Még az ajtón át is beszűrődött, ahogy az a hülye lány, az a Jenny kérdezi Mike-ot:

– Most a húgodnak mi baja van? – és mindezt olyan nyivákolós hangon, hogy majdnem berepedtek az ablakok.

Ledőltem az ágyamra a plafont bámulva és alig hallhatóan így szóltam:

– Kussolj ribanc!

3.

Feküdtem egy darabig, majd kopogtak az ajtómon.

– Gyere! – mondtam, bár előadhattam volna lelkesebben is.

Mike volt az, bejött és leült az ágyam szélére.

– Bocs, ez tényleg szemét dolog volt – szólt, majd rám mosolygott.

Erre a mondatra felültem és tágra nyílt szemekkel meredtem rá.

– Oké! Mit akarsz? – kérdeztem, mert tudtam, hogy vagy szívességet kér vagy ez nem is Mike.

Szerencsémre Mike volt az, úgyhogy jött az előre kitalált szöveggel.

– Tudod, most hívtak a srácok, hogy menjünk el dumálni egy kicsit, és persze én mondtam, hogy oké, úgyhogy öt perc múlva itt vannak értem – válaszolta halkán.

– Remek, érezd jól magad. És hogy jövök én a képbe? – ez nekem még mindig nem volt kerek, éreztem, hogy közeleg a csattanó.

– Hát, hogy így nincs időm hazavinni Jennyt, és mondtam neki, hogy te elviszed!

Mike miután kinyögte, felvette a legaranyosabb, kisfiús, szomorú képét. Igen, ezzel dönti le a lányokat a lábáról, csakhogy én a kishúga vagyok és ismerem, mint a rossz pénzt.

– Ki van zárva! Én ezzel nem megyek sehova. Ez csapda! Ha azt akarnád, hogy

hazamenjen, akkor taxiba raknád és nem engem használnál fel. Rossz húzás volt!

Hát igen, Mike-nak gyenge pontja voltam, nem igazán tudott átverni, és erre én halálosan büszke voltam, de nem ünnepelem magam, mert le kellett ráznom a nőjét!

– Kérlek hugi, tedd meg a kedvemért! Ha most elviszed egy órára bóklászni, örök hálám! Akkor holnap megveszem neked a Mátix trilógiát dvd-n! – kérlelt és azt hitte, hogy ennyivel elintézheti.

– Elég lenne, ha visszahoznád a szobádból! – förmedtem rá. – Nem megyek vele sehova!

– felálltam, becsuktam az ajtót és folytattam: – Eszedbe jutott már, hogy nekem kéne beszélgetni vele? Vagy hogy nem vagyunk egy hullámhosszon?

– Linda! Kérlek, egy órára beültök valahova, aztán hazaviszed. Értsd már meg, hogy nem akar még hazamenni, a srácok meg mindjárt itt vannak értem! – éreztem, hogy szinte már könnyögött.

– Nem. Vidd magaddal! – szóltam mosolyogva, tudtam, hogy elmegyek vele, de még szívattam egy kicsit.

– Nem, nem tudja, hogy hova megyek, azt mondtam, hogy Anyuért szaladok el, aztán vele leszek – erre nevetésben törtem ki.

– Nocsak, papucs lett a bátyám? – ezért a kérdésemért normál esetben egy állast kaptam volna, ám kivételesen nagyot nyelt és folytatta:

– Nem, az nem vagyok, tessék itt van pénz.

– Nem, engem nem tudsz lefizetni, különben is holnaptól dolgozó ember vagyok. Igen, tudhatnád, csak épp napok óta szarsz a fejemre, szóval miért is vinném el a hülye nődet? Tudtam, lassan túl messzire megyek, úgyhogy vissza kellett fognom magam. Ráadásul, amikor Mike elment a barátaival “dumálni”, azt ismertem jól.

– Rendben, de a közeljövőben ne számíts rám semmiben, és jössz nekem három szívességgel – feleltem. – Hárommal? – kérdezte mosolyogva, majd egy nyávogó hang az ajtó előtt így szólt:

– Mike? Most akkor mi van? Meddig álljak itt? Mike megrökönyödve rámnézett, majd folytatta:

– Három szívességgel jövök, örök hála, imádlak! Azért ezt tedd el! – mosolyogva a kezembe nyomott egy rakás pénzt.

Felálltam és borzasztó nagy kedvvel kinyitottam az ajtót. Jenny ott állt a két szoba közti folyosón és értelmesen nézett. Most jöttem én:

– Jenny, van kedved velem tartani? Épp most indulok.

– Persze, juj de klassz, Mike mondta, hogy el kell mennie és én meg program nélkül maradtam. Hova megyünk? – kérdezte, de a hangjától már hullott a hajam.

– Nem is tudom, valami cuki helyre beülünk dumcsizni, okés? Csak átöltözöm, az öt perc! Azt hiszem ezt annyira lekezelően és cinikusan mondtam, hogy egy három éves is besértődött volna. Mögöttem a bátyám fuldoklott a röhögéstől, de Jenny lelkesedve így szólt:

– Szupi! Itt várlak! Becsuktam az ajtómat, a műmosoly lehervadt az arcomról, és Mike-ra néztem:

– Rohadj meg! – szóltam halkán, mire fetrengett a röhögéstől.

– Na húzzál kifele, átveszek valami csini rucit – mondtam már én is nevetve. Pár perc alatt kész lettem, fogtam Jennyt, benyomtam a kocsiba, és indultam. A legközelebbi pláza fele vettem az irányt.

Az ilyen lányok, mint ez is, állandóan ott lógnak, és bár Mike bőven adott pénzt, mégis tudtam, ez rengetegbe fog neki kerülni. Így kicseszni az ember saját hűgával. Nem azért, semmi bajom nem volt a Jenny-féle lányokkal, azt az egyet kivéve, hogy soha nem volt velük egy fél közös témám se. Én is igényesnek tartom magam, és mivel lány vagyok, sokat adok a külsőmre, de nem erről szól az életem. És mégis ott ült mellettem az a lány, látszott rajta, hogy szeretne valamiről beszélni, de nem tudta miről. Én meg nem vagyok a

legemberbarátabb típus, így inkább benyomtam egy cd-t, gondoltam így majd nem kell beszélgetni. Pechem volt, rögtön megkapta a löketet, és jött az okos kérdés:

– Ez mi? – kérdezte.

– Filmzene – válaszoltam.

– Melyiké? – kérdezte.

– Forrest Gump – válaszoltam.

– Nem láttam – mondta.

– Nézd meg! – válaszoltam.

Ennyi. Kimerült a téma. Hallgatta a zenét, látszott rajta, hogy nem tetszik neki, de hát Istenem, életében először és azt hiszem utoljára hallott Alan Silvestritől bármit, így ki fogja bírni. De én nem biztos. Mármint nem biztos, hogy túléltem Jenny-t. Nem szeretem a nagyon mű dolgokat. Márpedig ő az volt. Tetoválás, piercing, hidrogén szőke haj és szerintem mű mell. De lehet, hogy csak push-up. Annyira nem érdekelt, csak feltűnő volt. Na én sem vagyok egy hippi, csak nincs rajtam kütyü. Festem a hajam, mert szerintem eredetileg tömeg színe van, ezért belerakattam egy kis melírt, de ez nem szőke! A szőkével sincs bajom addig, amíg valamennyire hihető a szín, de például meg vagyok róla győződve, hogy Jenny feje világít a sötétben, annyira leszívták a haját. Persze a férfiak – többek közt az okos bátyám is -, imádják az ilyen nőket, mint Jenny. Akár kirakatba is lehetne rakni, mellesleg kb. annyian is bámulják meg egy nap. Aztán ott van az orrában a piercing, egy kis kő, ami nem is lenne feltűnő, de mindig úgy tartja a fejét, hogy azt mindenki jól lássa. Hát nekem nincs piercingem, nem is vágyom rá, én nem akarom, hogy lyukas legyen a bőröm.

Miközben behajtottam a parkolóba, már tetőtől talpig kifikáztam magamban az egész Jennyt, nem tudtam, hogy ezután min fogok gondolkodni. Először berángattam egy dvd boltba és körülnéztünk. Engem már jól ismertek. Igen, azt hiszem belőlem éltek, de Jenny még új volt számukra, jól meg is bámulták. Furcsa, gondoltam, nem vagyok ronda, kivéve ha sírok, mert akkor bedagad a szemem és elég érdekesen nézek ki, de ez mindegy. Szóval egész szép arcom van, jó alakom, persze nincs százas mellem, viszont ha egy ilyen lánnyal vagyok, egy kis szarnak érzem magam. Pedig tudom, hogy ő mű, túl feltűnő, ráadásul ha megszólal, akkor elrontja az egész róla kialakított képet, mégis ez szemét érzés volt. Úgy értem, nekem nincsenek barátaim, barátnőim meg egyáltalán, mert én sose jöttem ki a lányokkal. Megszoktam, hogy egyedül járkálok, vagy Nickkel esetleg Mike-kal. A bátyám haverjai mindig is odavoltak értem, de ők hülyék, mint Mike. Csak bántotta az önérzetemet, hogy a dvs-s pasik nem engem bámultak, mint általában minden nap, hanem Jenny-t. Ezért gyorsan lekaptam egy filmet a polcról és fizettem. Jennyt nem zavarta, hogy három fiú – mellesleg jó pasik – rajta legeltetik a szemüket, úgy látszik már megszokta, neki ez nem új. Épp el volt foglalva valami filmmel és örömmel mutatta, hogy ő ezt most megveszi. Valószínű, hogy rá volt írva az arcomra a véleményem, mert rögtön kérdezte, hogy láttam-e és jó film-e. Nos, ez érdekes dolog, mert persze láttam a filmet, és nőiesen bevallom, iszonyúan unalmas és bár vígjátékra lett csinálva, én nem nevettem rajta, de mivel ízlések és pofonok, lehet, hogy neki tetszik. De ő nem az a fajta ember volt, akinek kiselőadást tarthattam a filmtudásomról és kritikai tehetségemről, ezért nagy hirtelen, fogalmam sincs, hogy miért, mondtam neki, hogy most ne vegye meg, úgyis kölcsönzőben dolgozok holnaptól, majd Mike-kal bejön és belenéz. Hát, elvileg ez egy nagyon rendes dolog volt tőlem, látszott is rajta, hogy most jó embernek tart, és pont ezt akartam mindig is elkerülni. Hogy az ilyen lányok hálásak legyenek nekem... Nem is ismertem magamra, de ott, abban a pillanatban megsajnáltam. Olyan hülye helyzet volt, ott álltam ezzel a lánnyal, rám volt utalva, a barátja hűgára egy dvd boltban és megtalálta a leggagyibb filmet. A tanácsomat kérte, miközben fogalma sem volt arról, hogy a barátja valahol tuti, hogy egy hasonló kaliberű nővel kavar.

Na ezért nem szoktam Mike barátnőit megismerni. Kerülöm őket, mert mind egy sorsra

jutnak. Lehet, hogy ezek a csajok buták, meg ilyenek meg olyanok, de emberek. És tessék, eljött a vég, megsajnáltam az egyiket. Szörnyű! Na, ez nagyon sokba fog Mike-nak kerülni, egyre többre! Szóval ott hagytuk a filmet az eladó pasikkal együtt, és kimentünk. Az órára pillantottam, ami szemét módon azt mutatta, hogy Jennyvel még minimum ötven percet kell eltöltenem. Ez két okból is kiborított, az egyik maga az ötven perc volt Jennyvel, a másik, hogy csak tíz percet töltöttem a dvd boltban. Öregszem? Vagy mi történt? Ennyi változás nekem túl sok volt pár napra. Máskor csak a dvd boltban töltök egy órát és ez ki is meríti a pláza fogalmát számomra, mivel szerény véleményem szerint ez, és a mozi a két értelmes dolog az egész bevásárlóközpontban.

Nem tudtam elkerülni azt, hogy leüljünk, mivel mindketten szomjasak voltunk. Én rendeltem egy jeges kávét, ez már ma a sokadik koffeinbombám volt, de a holnapi nap miatti izgalomtól úgysem tudnék jól aludni. Ez a jeges lötyt már nem oszt, nem szoroz. Jenny meg valami nagyon színes, nagyon csiricsaré és nagyon alkoholmentes koktélt kért, azt hiszem, a legfeltűnőbbet, amit csinálni tudnak. Nem díjaztam az alkoholmentes koktél és sör ötletét, mert akkor az minek? Ha valaki vezet, igyon üdítőt, ne bohóckodjon egy üveg "iszik és vezet" sörrel. A lényeg, hogy megkaptuk az italokat és jöhetett az agytorna, ami Jenny kérdéseiből állt. Csak az iskoláról ne beszéljen, csak arról ne, mert megdobom a kávémmal. Kiválasztotta a négy szívószálból a legszimpatikusabbat, ami a rózsaszín volt, és iszogatózott. Sehogy nem jött ki nekem, hogy miért kapott egy koktélba négy szívószálat, de nem vagyok nagy koktélos, biztos így buli. Mikor már ivott is, meg is ette a pohara szélére díszként rakott narancskarikát, és még az ujját is lenyalta, jött az első kérdés:

– Mike mondta, hogy szereted a filmeket. Tényleg?

Hát így jártam. Először is gyűlölöm, ha valaki lenyalja az ujját, egyszerűen nem bírom elviselni. Másodszor a buta kérdéseket is utálom. Említettem neki, hogy kölcsönzőben dolgozok, bevittem egy dvd boltba is, de nem, én nem szeretem a filmeket.

– Igen, nagyon szeretem a filmeket – válaszoltam aránylag nyugodt hangon, majd rágyújtottam.

– Azt is mondta, hogy rendező leszel – próbálkozott tovább.

– Forgatókönyvíró! Nem rendező, forgatókönyvíró! – szóltam, majd rájöttem, hiába, kétlem hogy tudná a különbséget.

– Aha, az jó – majd a szívószálával babrált.

Kínos csend következett, és még túl sok időnk volt ahhoz, hogy ezt így hagyjam.

– És te? Te mit csinálsz? – kérdeztem egyhangúan.

Nem is érdekelt, de gondoltam, hogyha magáról kell mesélnie, akkor megered a nyelve. Így is lett. Azt hittem sose hagyja abba. Ehhez képest a kínos csönd áldás volt. Elmondott ez mindent. Ő műkörmös. Eredetileg ennyinek kellett volna lennie a válaszában, de nem. Különböző vicces munkahelyi sztorikat mesélt, amin ő még mindig jókat nevetett, én meg úgy éreztem, hogy a műmosoly rajta marad a fejemen és életem végéig így kell majd kinézniem. Aztán a sztorik tetőztek, meghallgattam a fodrászosat is, meg hogy át akarták verni a ruhaboltban, de a tragédia akkor következett be nálam, amikor elmesélte, hogy pár éve a szoláriumban elkapott valamilyen fertőzést, de ne aggódjak, azóta elmúlt. Olyan undor ült ki a fejemre, hogy meg sem mertem kérdezni, miféle fertőzést. De nem is érdekelt.

Épp ott tartottam, hogy valakit megölök, amikor az órára pillantottam, és már túl is léptük az egy órát, pontosan harminchét perccel. Mike-ot harminchétszer fogom kilökní az ablakon, vagy csak egyszer, de a harminchetedikről. Ezt még nem döntöttem el.

Udvariasan félbeszakítottam valami hülye történetét, és elindultunk. Hazavittem, nagyon megköszönt mindent, az eredeti válaszomat, amit a fejemben tároltam elvettem, szóval mondtam, hogy nincs mit, és akkor betakarodott a házba. Ültem ott még pár másodpercig, össze kellett kapnom magam, majd elhajtottam. Azt hittem, hogy szétrobban a fejem. És

én még panaszkodtam, hogy nincsenek barátaim. Nem is kell. Egy se. Inkább maradok egyedül, minthogy még egy ilyen másfél órát átéljek. Szó szerint lezsibbadt az agyam.

Hazaértem, Anyu már otthon volt. Megmutatta az új fürdőruháját, bár bevallom őszintén, jó ideig nem akartam a ruha szót hallani. Jenny megszámlálhatatlanszor használta.

Elmeséltem gyorsan a tékás dolgot, Anyu nagyon örült neki. De nem volt túl sok kedvem beszélgetni, ráadásul Apuval pont valami műsort néztek, így a reklám alatt elhadartam a lényegét, aztán felmentem. Eszembe jutott, amit Jenny mesélt a szoláriumról, így gyorsan kitakarítottam a fürdőszobát, és ágyat húztam Mike-nál. Elfáradtam és aludni akartam egy jó nagyot. Ilyenkor Mike úgyis hajnalban érkezik, nem várom meg, gondoltam, hagyok inkább egy üzenetet az ajtaján, ami csak ennyi volt: "Elég a szőkéből, szedj fel egy barnát!"

Lefürödtem, bebújtam az ágyba, de csak nem akart leragadni a szemem. Hirtelen eszembe jutott, hogy hát persze, Nick biztos írt e-mailt. Átroncsoltam Mike szobájába, megnéztem és tényleg írt. Nem sokat, a szokásos duma, hiányzom, szeret, már nagyon szeretne látni stb., stb., és mindehhez a szívszorító szerelmes vallomáshoz mellékelte néhány képet, amin épp Floridában van, és hihetetlenül jól érzi magát. Na ettől se lett jobb a kedvem, visszaírtam, nagyjából leírtam a napom nagyon tömören, és rosszkedvűen visszamentem az ágyamba. Azzal a gondolattal aludtam el, hogy holnap reggel megyek dolgozni, és hogy ki lesz az a munkatárs, aki annyira ért a filmekhez. Kíváncsi voltam. Elaludtam, majd fél ötkor Mike megérkezett. Jöhetett volna halkan is, de nem, ő csapkodott, röhögött, énekelt és táncolt, mindezt egyedül. Olyan részeg volt, hogy menni alig tudott, de nem számít. Persze ő jól érzete magát, én meg a hülye barátnője történeteit hallgattam.

– Ez így nem fair – gondoltam -, most megyek és beolvasok neki.

Ezzel az elhatározással léptem ki a szobámból Nick ingjében, amit pizsamának használtam. Mike a fürdőszobában volt, és minden hang arra utalt, hogy épp kihányja a piát, amit megivott. Mivel nem bírom az ilyen dolgokat, csak az ajtón keresztül kérdeztem meg, hogy minden rendben van-e. Megnyugtató, két taccs közt énekelt, úgyhogy jól elvolt magában, mellékesen ezt megérdemelte, úgyhogy ez így már fair volt.

4.

Fél nyolckor ébredtem, természetesen nem magamtól, hanem a telefonomat állítottam be ébresztésre. Levánszorogtam, megittam a kávé, elszívtam hozzá egy cigit, úgy ahogy minden nap, és álmosan néztem ki a fejemből. Aztán elkészültem, majd a családomnak szóltam, hogy szorítson nekem első munkanapomon.

Elindultam a kiskocsimmal és pár perccel később meg is érkeztem a munkahelyemre.

Senki nem volt még ott, így egyedül bementem, a kulccsal, amit Tom tegnap adott.

Hihetetlen, én nyitottam. Olyan jó érzés volt. Körülnéztem, ezúttal jobban. A filmek nagyon rendszertelenül voltak, semmilyen kategória szerint nem csoportosították őket, csak felrakták a polcra. Ez jó, mert a szobámban is rettentő precízen tartom a filmeket, és amúgy is hetente újra meg kell csinálnom, mert Mike egyszerűen képtelen bármit is visszarakni a helyére.

Körülnéztem a sorok közt is, majd benéztem a wc-be. Kis helyiség volt, egy wc és egy csap, de boldog voltam, hogy van zár az ajtón. Biztos valami pszichikai hülyeség, de nem tudok pisilni, ha nem lehet bezárni az ajtót. De mondjuk akkor se tudok, ha túl nagy a csend. Én már csak ilyen betegagyú vagyok, de tudtam örülni ennek a zárnak, főleg, mert fiú munkatársam lesz. Erről jutott eszembe, hogy hamarosan megérkezik ő is, a nagy tudású filmzseni. Beültem a pultba és vártam.

Közben mindenféle baromságon gondolkoztam, mint általában mindig, mikor egyedül vagyok. A forgatókönyvemen, amit hamarosan elkezdek, az életemen, a családomon és persze Nickken. Régebben eljátszoztam az ötlettel, hogy egyszer majd megírom a saját

történetemet, és hogy az mekkora bombasiker lesz. Aztán persze rájöttem, hogy senkit nem érdekelne. A nyaraim amúgy is unalmasak voltak, de így, hogy egyedül maradtam, még az eddigieknél is eseménytelenebbnek ígérkezett. Tavaly legalább volt mellettem egy Nick, akiről bátran mondhattam, hogy a pasim. Hiányzott, de nagyon messze volt még az augusztus vége. Elég rosszul éreztem magam emiatt, mert valóban tök jól elvoltam egyedül is, de szar érzés, ha itthon hagynak. Nick-vel két éve voltunk együtt, de jóval régebben ismertem már, Mike barátja volt. Ez nem olyan barátságból szerelem dolog volt, mert Nickkel soha nem voltunk barátok, csak ismerősök és néha lógtunk egy társaságban, azaz Mike-éban. Ők régen, de nagyon régen fociztak együtt, aztán már csak nézték a focit együtt, majd azt is abbahagyták és maradtak haverok, miközben az élet egészen más irányba terelte őket. Mike ugye számítógépes suliban végzős, Nick meg pszichológiát tanul, és jövőre végez is, ha minden igaz. Bár még mindig hisz abban, hogy focista lesz, és természetesen olasz. Remek.

Szóval így ismertem meg Nickket. Aztán tizenhét éves koromban, illetve tizenhat és fél körül beleszerettem és meghódítottam. Ez nem egy olyan sűrű, romantikus sztori, egyszer csak rájöttem, hogy hála a jó égnek, nem olyan mint a bátyám, hanem vannak érzései, és miközben Mike-ot várta nálunk, beszélgettünk és este már úgy aludtam el, hogy imádom, szeretem és meghalok érte. Ezután a szokásos történések következtek, ami nélkülözhetetlen két ember egymásra találásához, mint például küldtem neki sms-t. Akkor sms-ezgettünk, találkoztunk, eljártunk egy csomó helyre, és én rájöttem, hogy megtaláltam a lelkem hiányzó felét. Mármint mi igazán tökéletesek voltunk együtt, csak meglépett. Ez egy eredeti "Love Story" volt. Két év az nagy időnek számít egy kapcsolatban, főleg hogy a mai fiatalok két napig sem járnak egymással.

Nem Nick volt az első barátom, de ő volt az első igazi kapcsolatom, és szerintem annyira jó, hogy megtaláltam őt. Nick előtt jártam egy sráccal, hosszú haja volt, akkor éltem a rocker életemet, de Anyuék nagyon nem szerették. Pedig ő sokkal jobban hasonlított egy olasz focistára, mint Nick bármikor, mégis azt hiszem, hogy ez egy szülőt nem érdekli.

Lényeg, hogy kb. kemény három hónapig jártam vele, és a szakítás egyikünket sem viselte meg igazán. Akkoriban csak fekete ruhát hordtam, és erősen festettem magam, amiről azt hittem, hogy hú de jól néz ki, ma már csak azt mondom: hú de ciki volt.

Szerencsére változtam, de akkor úgy éreztem, hogy minden 15-16 éves fiatalnak tartoznia kell valahova. Én nem lettem diszkós, nem szeretem a pop zenét. Én inkább filmzene örült vagyok, mégis akkor a rock állt közel a szívemhez, ezért lettem rocker. Volt egy lány osztálytársam, na ő is rocker volt, ő is kb. egy délután alatt döntötte el, hogy milyen stílust képvisel, ezért mi ketten "jó barátnők" lettünk, és együtt nyomultunk feketében, ijesztgetve a sulit.

Ebben az időben jártam vele rock klubba, és ott szedtem össze azt a bizonyos hosszúhajú pasit. Vagánynak tartottam, ha egy tizenhat éves lánynak van egy ilyen motoros kinézetű fiúja, de az enyémmek nem volt mocija. Három hónapig tartott, ennyire se terveztem, de mentségére legyen a fiúnak, hogy iszonyúan jól nézett ki. Az már mellékes, hogy totál gyerekes volt. Léggitározott a zenére, és ha csak egy ember volt a közelében, annak neki is ment, hogy pogózzanak. Persze, ez egy stílus, nem azzal van a baj, ő szuperül csinálta, csak én nem illetem oda. Meg Mike kiröhögte, amikor bemutattam neki. Hát igen, tőle messze állt az az életforma. De azért szépek voltunk együtt, annyi volt bennünk a közös, hogy hosszú volt a hajunk.

Egyszer említettem is neki, hogy hasonlít Brandon Lee-re a Hollóban, de fogalma se volt arról, hogy miről beszélek. Ez megadta a végső lökést, hogy beszéljünk a kapcsolatunkról. Először beszélünk róla és utoljára, mert akkor szakítottunk is, de finálénak átöleltem és belenyomtam a fejem a bőrdzsekije nyakába. Picit talán még könnyeztem is, de nem tudom, hogy a szakítás miatt, vagy mert nem tudta ki az a Brandon Lee. Utána meg már

egyenesen Nick következett. Nem vagyok és soha nem is voltam az a pasizós típus, kevés emberrel értettem meg magam. Istenigazából ez a két kapcsolatom volt, ebből is csak Nick a komoly.

Tizennégy évesen csókolóztam először az egyik barátommal egy buliféleségen, ami akkor nagy dolog volt, és azt hiszem tízre otthon kellett lennem. Üvegeztünk, és ő akkor megcsókolt, hétfőn meg levelezni akart velem a suliban, de én már nem akartam.

Félreértés ne essék, nem csak kihasználtam egy csók erejéig, mindössze annyi volt a bajom, hogy ő akkor a legjobb barát szerepét töltötte be a nyugodt kis életemben, és ez nekem tökéletesen megfelelt. Régen voltak haverjaim, mindig is a fiúkkal jöttem ki jól, de ezek az emberek mára már messze vannak.

Emlékszem rájuk tisztán és biztos, hogy ők sem felejtettek el, mindig is egyedüli lány voltam köztük, csak valami változott. A gimiben sokat, sőt szinte mindig együtt lógtunk. Aztán jöttek a barátnők, a bukások, és elengedtem őket. Valahogy kicsúszott a kezemből az irányítás, és mindenki ment a maga dolgára. Második elején már nem azok voltunk, akik régen, és ezt mind éreztük, így jobbnak láttuk nem erőltetni a dolgokat, ráadásul én megbuktam, és évet kellett ismételnem, ami nem igazán tett tönkre, szó szerint szartam az egészre. Nos, az iskola gyenge pontom, nem szeretek róla beszélni, de ez az a téma, ami úgylis előjön, szinte elkerülhetetlen. Igen, évet ismételtem, mert egész évben egy betűt se tanultam, na meg beszart a vesém. Nem vagyok rá büszke, de nem is szégyellem, hisz a legjobbakkal is előfordul. Sokfajta diák létezik, belőlük is lehet kategóriákat csinálni, de én ebben is új fejezetet nyitottam, mert egybe se tudtak besorolni.”